

MARTIN JAROŠ

DÍVKKA VE TME

NÁLEZ STARÉHO DENÍKU ROZPOUTÁ VÍC NEŽ JEN ZLATOU HOREČKU

Dívka ve tmě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Jaroš
Dívka ve tmě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MARTIN JAROŠ

DÍVKA
VE TME

NÁLEZ STARÉHO DENÍKU ROZPOUTÁ VÍC NEŽ JEN ZLATOU HOREČKU

L

Mládí je nezralé. Nespočet lidí nadělá hodně hloupostí, které se pak snaží nějak napravit. I Eva a Adam jich pár udělali. K tomu několik ukvapených, nemoudrých rozhodnutí pramenících z neopodstatněného záchvatu nemoci, které se říká žárlivost. A bylo to.

„Takhle to dál nejde!“ řekli si a horečně hledali cestu, jak z toho ven.

To proto ten výlet do skalnatých hor. Romantika ve dvou, která měla rozehnat již nějakou dobu trvající bouři a vyléčit neřešitelnou krizi. Oba to moc chtěli.

V pátek večer nasedli do Adamova auta vybaveni pouze tím nejnutnějším, tedy vírou a odhodláním, a vyrazili rozhodnutí vrátit tříletý vztah zpět do časů, kdy se náruživě milovali a všechno bylo krásné.

Do dob, kdy byli oba vzájemnou láskou zaslepeni natolik, že ani nedokázali rozeznat ty zákeřné, nenápadné, ale záludné maličkosti, které postupem času zmutovaly a nabíraly na síle. Nahlo-daly je, oslabily jejich lásku, která na samém začátku v mnohém

připomínala nemoc, byla šílenstvím a zároveň nebeským balzámem.

Všichni jsme si tím prošli, každý z nás pamatuje na své mládí a jeho bezstarostnou lehkovážnost. Jenomže u nich dvou to bylo jiné. Vzácné. Výjimečné. Ti dva si byli souzeni a ani to netušili. Nepřemýšleli o tom. Taková malá ironie. Potkali se a bylo. Láska na první pohled. Brali ji jako samozřejmost. Snad proto, že žili moc rychle. Rychleji než všichni ostatní kolem nich. A nedokázali se zastavit. Nechtěli na nic čekat. Hnali se vpřed jako o závod a nadělali u toho až příliš chyb a hloupých, neuvážených rozhodnutí. Nakonec vše hezké, co jim bylo dáno, přikryla jak lusknutím prstů neprostupná mlha zapomnění.

Je snadné horkým hlavám podvrhnout takovou iluzi, že nic krásné vlastně předtím ani nebylo a nic už ani za úsilí nestojí. Vzpamatovali se až ve chvíli, kdy vše vypadalo ztracené.

Měl to být romantický víkend, dva dny určené k jejich návratu z pekla do ráje. Společně se rozhodli, že nakreslí tlustou čáru, vymažou všechny ty trapnosti posledních dnů a zapomenou, co si kdy řekli a co si říci nechtěli. Skočí do toho znovu, rovnýma nohama pěkně od začátku, jako kdyby do té doby nic nebylo.

Jenomže mezi přáním a realitou bývá propastný rozdíl. Zvláště když se toho v člověku nahromadí příliš. Pak jeden najednou neví, kde rychle začít, jak poskládat a posleповat dohromady všechny střepy z něčeho tak křehkého, jako je láska. Pak už nepostačí jenom takhle jednoduché řešení.

Eva i Adam to moc chtěli. Objektivně však již náprava jejich situace vyžadovala mnohem více času, než kolik jí věnovali. Léčebná

terapie nepochybně potřebovala i větší dávku ohleduplnosti, tolerance a oboustranné pokory.

Místo víkendu nabitého gejzíry lásky, výronů něžností a milostných her skončil hned první romantický večer další nehezkou hádkou. Při svíčkách u skleniček s drahým vínem a opatrných pokusech o vážnější rozhovor se Adam dopustil velice nešikovného slovního obratu, který zapůsobil podobně jako roznětka trhaviny. Svůj nečekaný verdikt velkorysého odpuštění vyslovil sice laskavě, avšak s jistou dávkou jemu vrozené snahy vše zlehčovat a bagatelizovat, a snad i špetkou všudypřítomné nadřazenosti. Bylo to od něj velice nemoudré vzhledem ke snaze o dosažení vytyčených cílů společného výletu. Poté co shovívavě vyslovil své laskavé odpuštění, místo aby už mlčel, sveřepě pokračoval dál. Nejen že jí už vše odпустиł, ale pokud ona přistoupí na několik málo podmínek, bude prý ochoten na vše zapomenout. Pak už jim v jejich znovuzrozené lásce nic bránit nebude.

Snad to byl jenom takový nepovedený pokus o odlehčení, nebo hloupý vtip, ale neudělal to dobře.

Eva se neovládla. Bouchly v ní saze. Nebyla připravena na takovou nehoráznou zabeđenost. Nemohla uvěřit tomu, co slyšela. Byly to především jeho přešlapy, které všechno zkazily. Nazvala ho ubohým manipulátorem a choromyslným despotou. Nakonec mu doporučila léčbu na psychiatrii.

Adam si to nenechal líbit. Vyčetl jí věci, jež se nikdy nestaly, které nikdy neudělala a byly jen představami v jeho chorobných záchvatech žárlivosti.

Nepovedené usmiřování se nakonec neobešlo bez nechutných invektiv a nepodložených obvinění. Eva si ještě ten večer zabalila

a přesunula se do vedlejšího pokoje. Adam si sám dopil svou hořkou lahev drahého vína do dna. Zůstal spát na sedačce u vyhaslého krbu.

Eva se zlobila na něj, ale taky na sebe, že byla tak naivní a hloupá, když souhlasila s plánovaným udobřováním.

„Do stejné řeky dvakrát nevstoupíš,“ říkával děda a měla se jeho slovy řídit. Na druhou stranu, kdyby nebyla s usmiřováním souhlasila, třeba by si to pak do smrti vyčítala. Uznávala i jiné rčení, podle kterého jedním z nejhorších lidských neduhů byla nerozhodnost a srabáctví.

Na druhý den, místo výšlapu k horskému jezeru, hned po snídani nasedli do Adamova auta a vyrazili zpět do města. Vzdali to oba dříve, než se vlastně skutečně o cosi pokusili. V tu chvíli vypadalo opět vše ztracené.

Cesta autem probíhala beze slov. V kabině panovala k udušení tísnivá atmosféra. Eva se snažila raději na nic nemyslet. Zdálo se jí, že mít prázdnou hlavu je v takovou chvíli tím nejlepším řešením. Adamovu přítomnost však ignorovat nešlo. Jeho zkoumavé pohledy, nepřírozené posunky a zvuky, které vydával, nervozita, kterou kolem sebe vyzařoval, to vše bylo jen těžko přehlédnutelné. Dával jí tak najevo své zklamání a rozčarování. Ona však místo lítosti najednou cítila, jak jí to jeho kňourání začíná lézt příšerně na nervy. Horečně přemýšlela, co rychle udělat, aby s tím přestal a zároveň aby se hned neurážel, neohrazoval a nezasypával ji výčitkami. Další hádku potřebovala ze všeho nejméně. Beztak již byla plná stresu. Jenomže Adam to nevydržel držet jen v sobě.

„Takhle vypadá konec?“ zeptal se najednou vyčítavě a podíval se na ni v očekávání nějaké smysluplné reakce. Eva odvrátila zrak. Mlčela.

„Odpověz!“ zvolal a v jeho hlase zazněla výčitka. Nedovedl se s tím smířit. Věděla to, proto raději nepřítomně civěla do krajiny ubíhající za oknem.

„Proč najednou nic neříkáš?“ pokračoval již naléhavě. „Copak ty s tím už vážně nechceš nic dělat?“

Adamovo rozčarování se postupně měnilo v rozčilení. Nedokázal si přiznat prohru, proto naléhal dál. A přidal dávku vrozeného sarkasmu.

„Chceš, abych se ti omluvil?“ pronesl po chvilce afektovaně. „No tak se ti omlouvám!“

„Nech už toho, prosím tě!“ ohradila se Eva znechuceně. Dala mu přece jasně najevo, že nemá nejmenší chuť vracet se znovu a znovu k těm samým věcem. Že už nemá sílu poslouchat jeho nekonečné ukřivděné výlevy, věčné analytické otázky a rozpitvávání jejich hroutícího se štěstí.

V tu chvíli zatoužila zařvat z plných plic. Hlasitě křičet, hulákat a halekat, uvolnit ze sebe najednou všechno to napětí, které se v ní nashromáždilo. Ale uměla se ovládat. A ovládla se. Nevykřikla.

Znala ho až moc dobře. Cítila, jak je napnutý, jak nedočkavě čeká na jakoukoli její reakci, na jakékoli slůvko, které by mu umožnilo zasypat ji nekončícími slovními obraty. Byl vynikajícím ekvilibristou, mistrem nenápadných výčitek, kterými dovedl sám sebe přivádět ke stavům šílenství. Když potřeboval, stačil mu malinkatý podnět k tomu, aby se mohl spravedlivě rozčílit. On byl ten hodný nebo nepochopený. To on byl pokaždé bez viny, a proto i spravedlivě ukřivděný. Uměla se zatnout a nepovolit. Proto teď držela jazyk za zuby, i kdyby se měl rozkrájet na kousky. Nechtěla již nic

komentovat a hlavně nechtěla už nic poslouchat. Jeho výlevy z ní vysávaly veškerou energii. Zdály se jí trapné. Stresovaly ji a ubíjely.

Rukou opřenou o čalounění pod oknem si podepírala bradu. Odvrácena od Adama hleděla do neznáma. Pohled na vlnité pahorky s řídkým borovicovým porostem, kterému se dařilo ukrýt řeku klikatící se v údolí, ji na okamžik vytrhnul z tísnivé reality.

„Ono by to ale šlo, kdyby někdo chtěl,“ nedal jí pokoj.

Adam nedovedl mlčet a to, že ho Eva nevnímala a vůbec nereagovala, ho přivádělo k nepříčetnosti. V poslední době zapomínal ovládat své emoce. Nedařilo se mu udržet nervy na uzdě. Jen pomýšlení na to, že ho Eva nevnímá a je myšlenkami někde jinde, že myslí na něco, nebo dokonce na někoho jiného, v něm rozpalovalo oheň. Žárilil jako šílený. Najednou byl příliš majetnický. V koutku duše si už i sám uvědomoval a připouštěl, že poslední dobou na Evu žárlil až chorobně. Příčinou byl nesporně náhlý zájem o její osobu. Poté, co vyhrála posledních třináct zápasů v oktagonu a porazila všechny soupeřky, stala se středobodem pozornosti. Před několika týdny získala vytoužený mistrovský titul v MMA. Byla novou evropskou šampiónkou v lehké váze.

Eva sice vypadala jako andílek, byla drobná a jemným rysům její tváře se dařilo snadno protivníka oklamat, pro své soupeřky v ringu však byla obávanou „něžnou ranařkou“. Taková byla taky její přezdívka. Něžná ranařka. V oktagonu se změnila ve velikou, nebojácnu bojovnici, v cílevědomou a neúprosnou gladiátorku. Titul mistryně Evropy působil na média jako červený šátek na býka. Jako magnet. Najednou se kolem ní otevřel vesmír plný zajímavých lidí a projektů, ale i nabídek nových sponzorů. Adam

neunesl její úspěch. Vadilo mu, že dávala rozhovory pro média, scházela se s redaktory, producenty i režiséry, kteří jí zrovna objevili a vybrali pro hlavní roli ve svém novém filmu. Najednou kolem ní kroužil nespočet podivných týpků, kteří se vyrojili jako vosy, kterým někdo klackem píchnul do jejich hnízda.

Eva to zvládala mnohem lépe než Adam. Přece jen už k filmu a médiím přičichla na škole. Ale on? Nedovedl ty změny pohotově absorbovat. Onemocněl chudák nemocí, které není pomoci. Lidově se jí říká žárlivost. Nikdy k tomu neměl sklony, ale najednou žárlil jako šílenec. Nezdravě, na všechny a všechno kolem Evy.

„Proč jsi tak příšerně neoblomná?“ opakoval našťavaně. Podíval se na ni upřeným, uhrančivým pohledem. Usoudil, že se odpovědi nedočká.

„Je mi to jasné! Kdo za tím je?“ zeptal se opět podrážděně a vlastně si na svou předchozí otázku tak nějak i sám odpověděl. Vztekle uhodil pěstí do volantu.

Auto jelo rychle. Tím, že se Adam plně nevěnoval jízdě, si chtěl vynutit její pozornost. Nakonec se mu to povedlo.

„Chceš nás zabít? Nechápu, jak můžeš být tak žárlivý a samonasírací!“

Změřila si ho znechuceným pohledem. Všimla si, jak se nepatrně ušklíbl, jak mu zahrály lícní svaly, a slyšela i to jeho skřípání zuby. Místo aby však zpomalil, Adam ještě víc sešlápl plynový pedál a klikatící se asfaltkou, která se vlnila a proplétala malebnou pahorkatinou, projížděl nebezpečně rychle. Červená, kožená boxerská rukavice se divoce houkala na zpětném zrcátku.

„Zastav,“ vykřikla Eva najednou. „Okamžitě zastav!“

Adam se až lekl, nečekal to. Evino přání však znělo nekompromisně. Přetekl pohár její trpělivosti. Musela vystoupit z auta.

„Klid!“ snažil se ji upokojit.

Dotkl se její ruky, ale ona ji rychle odtáhla. Stiskla rty a podívala se na něj pohledem, který znaly snad jenom její soupeřky v oktagonu. Byl v něm vzdor a nesmírné odhodlání. To Adama trochu zmátlo. Eva již věděla, že se musí dostat z té klece na čtyřech kolech ven do volné krajiny, do přírody, kde by se mohla zhluboka nadechnout.

„Stůj!“

„Jak chceš!“ vyjekl i on podrážděně a prudce sešlápl brzdu. Pochopil, že už nemá smysl ji více přesvědčovat.

Auto prudce zabrzdilo u krajnice. Zvířilo prach. Když Eva otevřela dveře a vystoupila, na chvíli zmizela v šedivém oblaku. Adam se na ni jenom nevěřícně díval a nezmohl se v tu chvíli na slovo. Eva chvatně sebrala ze zadní sedačky batoh, který jí Adam před časem koupil k osmnáctým narozeninám. Vypadal titěrně, ale byl překvapivě prostorný. Měla v něm nějaké oblečení a fotoaparát se dvěma objektivy, který s sebou brala na všechny cesty.

Kamkoli šla, kdekoli byla, všude musela něco fotit nebo natáčet. Byla posedlá dokumentováním světa kolem sebe, zajímalo ji prakticky všechno. I proto se před čtyřmi roky chtěla tak moc dostat na uměleckou školu, studovat dokumentární tvorbu, což se jí taky povedlo.

Zvířený prach ještě ani nestihl usednout zpátky na asfaltku a Adam ve svém autě zmizel v zatáčkách za horizontem.

II.

Eva zůstala sama na okresce uprostřed borovicových hájů a širých luk, které voněly miliony květů. Nebyla bezradná. Byla šťastná. Uzounká asfaltka byla rozpálená červnovým sluncem. Klikatila se malebnou krajinou a soudě podle frekvence aut, která jí projížděla, jako by byla světem zapomenuta.

Překrásná příroda kolem se zdála být neposkvrněná vymoženostmi dvacátého prvního století. Adamovo auto bylo snad jediné, jenž po ní ten den projelo.

Eva se chvilku nevěřičně rozhlížela, pak udělala pár kroků stranou do stínu košatých borovic. Tam zůstala jen tak stát, aby se pokochala neuvěřitelným klidem a krásnou přírodou. Cítila se jako znovuzrozená.

Hned co vystoupila z auta, z ní všechno spadlo. Stres i to strašné napětí. Vše negativní bylo v tu chvíli pryč. Zhluboka se nadechla. Naplnil ji náhlý pocit blažené volnosti. Vlna nečekaného štěstí a svobody ji utvrdila v přesvědčení, že udělala dobře, když z Adamova auta vystoupila. Potřebovala se vymanit.

Jistěže Adama ještě měla svým způsobem ráda nebo ho dokonce pořád milovala, jenom to s ním poslední dobou už nemohla vydržet.

Nenávist a láska mají mnoho společného. Potřebovala si to v hlavě v klidu všechno srovnat.

Zanedlouho již s ruksakem na zádech kráčela řídkým lesem podél louky rozehřáté letním sluncem. Louka se vlnila v lehkých poryvech a nádherně voněla. Eva nepřemýšlela, kam zrovna v tu chvíli míří, jenom vdechovala čerstvý vzduch plnými doušky a nechávala se unášet.

Zkroucené borovice zasazené mezi obnažené balvany, hustý mech a nízké pahorky všude kolem jí připomínaly kouzelné japonské zahrady nebo krajinu kdesi na jihu Kalifornie.

Napadlo ji udělat si rovnou pár záběrů, ale celková scenérie jí přišla snad až moc dokonalá. Kýčovitá, jak by ji nazvali páni profesori ve škole.

Nikam nespěchala. Na chvílku se zastavila, aby se pořádně porozhlédla, a v tu chvíli se jí zdálo, že odkudsi z dálky k ní doléhají výkřiky. Slyšela radostný, nadšený výskot a halekání. Přemohla ji zvědavost, proto seběhla svažující se loukou posetou kvítím do údolí. Dole u potoka stráň končila krátkým šterkovým břehem s krásně rostlými stromy a keři, lemujícími koryto. V jejich stínu u vody bylo o poznání chladněji. Bylo to velice příjemné. Samotný potok byl spíše menší říčkou. Teklo jí poměrně dost vody, i když ani v nejhlubších místech jí nemohlo být více než po pás. Za potokem se prudce zvedala bizarní obnažená skaliska a na jejich vrcholcích rostl opět magický řídký borový porost.

To místo mělo své kouzlo. Líbilo se jí. Zvědavost ji ale hnala dál, protože halekání bylo v tu chvíli již o něco hlasitější.

Když se prodrala vysokou trávou, která rostla u potoka, a pak ještě za zatačku hustým chroštím, které tam bezesporu přinesla velká voda, spatřila trojici mladých zlatokopů. Tedy přesněji řečeno dva blázny s měděnými rýzovacími miskami v rukách a jednu dlouh vlasou blondýnu, jež se zrovna smála jako smyslů zbavená. Všichni tři skákali a dováděli v potoce jako malí haranti. Slavili, protože se jim zrovna povedlo vyrýžovat pár drobných zlatých zrněk.

Eva zůstala nehybně stát. Přikrčila se ve stínu skalního zlomu tak šikovně, že si jí trojice nevšimla. Musela dávat pozor, aby nešlápla na suchou větev nebo uvolněný kámen a neprozradila se. Ze svého úkrytu skupinku chvíli nenápadně pozorovala.

Když mladí zlatokopové přestali dovádět, zlatovlasá dívka vložila vzácná zrnka do malé zkumavky, která jí visela na provázku u krku. Pak, hnáni štěstím a úspěchem, všichni tři pokračovali v promývání směsi šterku, písku a bláta ve svých měděných pánvích. Pro Evu to bylo jako zjevení. Její rozum v tu chvíli nastartoval a jako kdyby v tu chvíli zaslechla svůj vnitřní hlas, který jí říkal:

„Jdi do toho! Neváhej. Tohle je tvoje téma!“

Sama poslední dobou musela řešit spousty osobních problémů. Citové vztahy, lásku a nenávist k Adamovi, taky se dřela jako zvíře v tělocvičně i v oktagonu, aby získala mistrovský titul, a její mozek nestíhal pracovat tak, jak by měl. Nedovoloval jí to slastné uvolnění. Bránil se, aby nevyhořel. Najít téma na ročníkovou práci, absolventský dokument, se jí nedařilo. Pomalu se už kvůli tomu začínala stresovat.

A najednou trefa. Potřebovala přesně tohle. Bylo to jako blesk z čistého nebe.

Opatrně sundala ze zad batoh, aby z něj vyndala fotoaparát. Natáčet v utajení jí přišlo neskutečně vzrušující. Uvědomila si, jak se jí napětím třesou ruce. Byla to její tajná mise. Nápad podstoupit tak riskantní dobrodružství bez vědomí účinkujících jí přišel naprosto praštěný. Říkala si, jsou mladí, nějak by se to urovnalo, kdyby ji odhalili. I když je neznala, zdáli se jí být v pohodě. Nevyvolávali v ní žádné obavy, nenaháněli jí hrůzu. Nemohla ale tušit, co jsou zač.

Zůstala proto ve svém úkrytu pod skalním převisem. Místo sice nebylo nijak pohodlné, ale dokázalo dokonale maskovat její přítomnost. Odtud, vedená tajemným hlasem vycházejícím přímo z její hlavy, svým druhým já, začala natáčet. Jednou rukou se opatrně zapřela o skalní převis, aby nevrátila, našla si vhodnou polohu, ze které objektivem viděla vše potřebné, a zmáčkla spoušť. Snažila se zachytit co největší detaily. Dlouhý objektiv jí to dovoľoval i z poměrně veliké dálky, z jejího úkrytu. Dovedl nahlédnout do rýžovacích misek, objevovat detaily, které pouhým okem na takovou vzdálenost ani nebylo možné postřehnout. Eva dokumentovala úplně všechno, co šlo. Trpělivě snímala techniku rýžování od nabírání šterku a písku ze břehu do pánve, pak jeho opatrné, pomalé odplavování se všemi krouživými pohyby a nořením měděné misky těsně pod hladinu tekoucí vody. Postupné odstranění balastu mělo své zákonitosti a bylo zřejmé, že ti tři nejsou žádní začátečníci. Jejich pohyby byly přesné a rutinéřské.

Eva viděla, jak s množstvím odplaveného materiálu stoupalo i jejich napětí až do chvíle, kdy na dně misky zůstal jen ten nejtěžší materiál,

tedy zlatý písek, nebo dokonce malinkaté šupinky. Bylo to vzrušující. Eva milovala napětí. Vášň pro dobrodružství jí kolovala v krvi odmala. Nasníkala taky všechny jejich nástroje, jež se povalovaly na břehu kolem jejich stanů a ohniště. Lopaty, rýče, kbelíky a síta. Natočila i jejich konverzaci, která byla místy hodně specifická. Některým výrazům úplně dobře nerozuměla, ale snad i proto jí to tak moc bavilo.

Děkovala bohu, že sebrala odvalu a vystoupila z toho pitomého auta. Otevřel se před ní nový obzor. Na tuhle partu by jinak nikdy nenarazila. Najednou jí bylo jasné a byla si jista, že našla to nejlepší téma pro svůj absolventský dokument. Bylo to její vysvobození. Dlouho nic, v hlavě prázdná, jen obavy a šířající nervozita, a najednou tohle. Ve svých představách už ten film viděla. Ona bude zlatokopkou ve svém vlastním dokumentu. Bude režisérkou i herečkou v jedné osobě. Všechno to musí zvládnout sama.

Nebála se. Byla to výzva a ty měla vždycky ráda. Motivovaly ji. Snad by měla mít obavy, že bude v téhle pustině muset strávit několik dní sama, ale kdo by si troufnul na mistryni v MMA?

V miskách už nebylo žádné zlato, proto to zlatokopové, dva mladíci a dívka, za chvíli zabalili. A snad také proto, že bylo poledne a začínalo být příliš horko.

Jeden z kluků začal rozdělovat oheň, druhý začal pod hladinou cosi hledat a blondýnka vyndala z plastové krabice nejdříve prkénko, pak chléb a salám. Mezitím ponořený hledač konečně našel svůj poklad. Vylovil z vody sítku s plechovkami piva.

Eva raději s natáčením přestala a nenápadně se odplížila za skalní výklenek. Foťák zabalila do ruksaku a vydala se loukou zpět ke klikaté asfaltce, kde vystoupila z Adamova auta.

Šla rovnou za nosem, měla čas, nikam nespěchala. Počítala s tím, že buď přijde do nějaké vesnice, kde vyčká na autobus, anebo si stopne nějaké auto. Stopovala nerada, ale pokud by nebylo zbylí, přemohla by se.

III.

„Někdo samotu přímo nesnáší, jiný si v ní doslova libuje,“ říkával Evě děda, když byla ještě malá. Častokrát se v té době cítila sama a toužila po společnosti. Svého dědečka milovala, poradil jí pokaždé, když to potřebovala. Byl hodný a pozorný. Snažil se ji chránit, a i když mu někdy ještě nedokázala zcela porozumět, později na vše přišla sama. Tenkrát měla pocit, že si jí doma málo všímají, a dokonce ji ani nemají rádi. Všechno kolem bylo důležitější než ona, všichni měli své starosti a jinou důležitější práci, než aby se jí věnovali.

Také se vám v duchu vybaví obraz, ve kterém si dítě vynucuje pozornost svých rodičů tím, že je tahá za šaty a opakovaně se jich na něco ptá a oni dělají, jako že nic neslyší a ničeho si nevšimli? Místo, aby se na chvíli zastavili a věnovali své milované ratolesti pár svých vteřin, konverzují vesele dál, jako kdyby se nechumelilo. Baví se o nějaké nedůležité pitomosti a na to dětské neodbytné popotahování za šaty odpovídají jen letnými výrazy obličeje, kterými zároveň dávají i okolí jasně najevo, jak je ty dotěrné otázky

příšerně otravují. Když byla Eva malá, zažívala přesně tohle. Mili-onkrát si na podobné situace vzpomněla.

Kdyby neměla dědu, který si na ni vždycky udělal čas, dopadla by bezesporu jinak. Nezajímala by se o film a literaturu. Nestudovala by dokumentaristiku.

Děda byl známým scénáristou, často jí vyprávěl o různých, mnohdy až neuvěřitelných událostech, o kterých zrovna psal, nebo historky, jež si rád vymýšlel.

Už jako dítě si dokázala všechny ty jeho podivuhodné příběhy živě představit. Fantazii si vytrénovala jaksi přirozeně, viděla všechny ty obrazy jako skutečné a představovala si jednotlivé situace a později i své vlastní vymyšlené příběhy. K tomu ještě byla velice nápaditá a talentovaná.

Od jisté doby měla vždy po ruce papír a tužku a taky svůj fotoaparát, který sloužil zároveň i jako kamera, a když ji něco napadlo nebo slyšela něco, co za to stálo, zaznamenala to. Ze všech těch střípků nakonec jednoho dne poskládala příběh a snila o tom, že ho jednou bude moct všem ukázat ve svém filmu.

Dědečkova fotografie měla své čestné místo v jejím pokojíku v domě rodičů i později v garsonce, do níž se před nedávnem nastěhovala.

Fotka v rámečku stála na polici u postele. Pokaždé, když na ni dolehl splín nebo měla trable, obracela se k ní o pomoc jako k panence Marii. Adam se jí kvůli tomu často smál, ale ono to vážně fungovalo. Vzpomínky na dědečka ji dovedly nejenom vytrhnout z nepříjemné reality, ale hlavně motivovat k práci. Jako kdyby ji nabíjely energií, kterou se z nich naučila čerpat.

„Je jedno jakým způsobem člověk dovede probudit fantazii, jak nastartuje svůj mozkostroj, jak dokáže sám sebe motivovat,“ říkával děda. „Pokud zná takový postup, je třeba jej využívat!“

Dobře si tato slova zapamatovala.

Na monitoru sledovala sekvence, které den předtím natočila ze svého úkrytu u potoka. Pět minut s trojicí mladých zlatokopů, kteří se dovedli těšit z úlovku několika drobných zlatých zrníček. Byli jako malé děti. Naplnilo ji to pozitivní energií a dodalo potřebnou víru v sebe sama, byla si jistá, že udělá dobrý absolventský film.

Dívala se na záběry znovu a znovu a musela se usmívat. Atmosféra radosti a vzrušení z nich přímo vyzařovala. U monitoru a klávesnice na pracovním stole, který kdysi patřil jejímu dědovi, ležel otevřený popsaný sešit. Do něj zapisovala všechny i sebehlupejší nápady.

Ze všeho nejdříve potřebovala nalézt pro svůj film o zlatokopce zajímavou formu. Už samotný název Zlatokopka by mohl být chápán dvousmyslně, ale to by neměl být zase takový problém, spíše naopak. Ovšem nemínila hrát na strunu dívkám, které jdou po penězích tím nejprimitivnějším způsobem, tedy že balí bohaté a známé celebrity. Film by měl naopak ukázat drsnou, houževnatou dívku, která propadla stejné nemoci, jen trochu jiným způsobem. Dívku, která onemocní zlatou horečkou poté, co narazí na zlatou žílu. Aby však film diváky oslovil a líbil se jim, měla by jeho hrdinka přijít na něco nečekaně fascinujícího. Věděla, že ten správný nápad přijde. Pokaždé se dostavil. Mnohdy třeba až během samotného natáčení, ale nechtěla se na to stoprocentně spoléhat. Musela se snažit především sama, sbírala informace, lovila je

na internetu a zapracovávala je do bodového scénáře. Rozhodla se jej napsat co nejpodrobněji a předložit ročníkovému vedoucímu ke schválení tak rychle, jak to půjde. Umínila si, že profesoru Borovi co nejdříve oznámí téma svého absolventského filmu. Navzdory nadšení však nechtěla a nemohla přípravu nijak podcenit.

Profesor Bor byl důstojný intelektuál starého ražení. Odbornou veřejností byl považován za mimořádného scénáristu a dokumentaristu. Byl na své studenty patřičně přísný a náročný, ale dovedl objevit talent a pak jej i významně podpořit. Byl mistrem pera. Pocházel z generace, ke které patřil i Evin dědeček a která ještě o filmu přemýšlela jako o ryzím umění. Dnes už se tento přístup označuje jako stará škola.

Příslušníci této generace do svých filmů vnášeli precizní dějovou linii, filozofii i poetiku. Navzdory těžké době byli schopni do na první pohled nevinného díla mnohdy zašifrovat i názory a podněty, které cenzura nedokázala hned odhalit, ale lidé si je pak v kinech uměli přečíst. Oslovovali celé generace. A jejich bijáky fungují i dnes. Kupodivu, protože zcela postrádají dnešní dynamiku, efekty, nevídanou akci a strhující životní tempo, které s sebou přinesla média, internet a všechny ty sociální sítě a komunikační kanály.

Eva, patřící do mladé generace, byla na dnešní rychlost i vymoženosti zvyklá, patřilo to k ní. Otvíraly mnohem víc možností. Starý pan profesor už s touto dobou tak spokojen nebyl. Neměl svoji facebookovou stránku, ani Instagram, počítač používal maximálně tak na psaní, občasně komunikoval přes internet prostřednictvím své e-mailové schránky. Nemínil se tomu šílenství přizpůsobit. I přesto ho jeho studenti brali a uznávali.

S profesorem Borem se děda velice dobře znal a dá se říct, že byli přáteli. Eva to ve škole měla o to těžší. Na druhou stranu se ale i kvůli tomu snažila ve svých studentských filmech udržet kousek toho poctivého kumštu, té klasiky, které ji postupně oba učili. A bylo to ku prospěchu věci. Nijak se nevyhýbala vlivům současné doby, její krátké filmy v sobě měly tu potřebnou dynamiku a zkratku, na kterou si již divák zvykl a očekával ji, ale dovedla zároveň udržet i klasickou stavbu příběhu, což bylo ceněné. Pracovala na sobě. Byla nesmírně houževnatá nejen v ringu, ale i při přípravách a natáčení svých hraných dokumentů. S každým novým filmem se snažila posunout o kousek dál. Najít si vlastní tvář, vlastní způsob vyjádření tak, aby byla dobře čitelná. Svůj nezaměnitelný styl a punc, podle kterého bude snadné rozeznat její rukopis. Od začátku se snažila být osobitá. Věděla, že najít zlatou žílu, jedinečné koření dokonalého dokumentu, ji ještě bude stát hodně námahy. Kolik talentovaných výtvarníků zapadlo v zapomnění! Dokonale si osvojili techniku a byli i mimořádně nadaní, jenom nedokázali nalézt sami sebe. Neobjevili vlastní osobitost a nevtiskli ji do svého díla. Kdyby se jim to bylo povedlo, mohli se stát slavnými navždy.

Aby se Eva dokázala zviditelnit a získat od svých fandů zpětnou vazbu, byla zároveň i blogerkou a pravidelnou příspěvatelkou na YouTube. Studovala moderní marketing, na který je současný začínající tvůrce, který chce být viděn, zcela odkázaný. Bylo toho zatraceně dost, ale naučila se být důsledná a systematická. Proto to všechno zvládala jaksi přirozeně. Byla vždy plná energie.

Konečně našla své téma a potřebovala ho nějak uchopit. V první řadě se snažila získat o hledání zlata všechny dostupné

informace. Prostřednictvím internetu to nebyl žádný velký problém. Mohla se pohybovat v čase a začít na bájném Klondiku s Jackem Londonem. Zmínit se o zlatokopecském ráji, místě, kde se v minulosti odehrávala zlatá horečka. Proudý zlatokopů se vypravily na sever jen proto, že toužily po rychlém zbohatnutí.

Pak procházela historií těžby a dolování zlata v našich končinách, mapovala hojnost jeho výskytu v útrobách českých pohoří, a tedy i řek a potoků, které jimi protékaly a vyplavovaly ze svých hlubin drahocenný žlutý kov.

Dopátrala se k mnohým současným nadšeneckým spolkům milovníků rýžování zlata, jimž se ale vyhnul úspěch a s ním spojená nemoc mamonu širokým obloukem a klidně by si místo zlatokopů mohli říkat i trampové nebo kotlíkáři. Nalezla ale i skupiny, které pořádají na místních potocích a říčkách různé soutěže a klání. Dokonce našla i informaci o tom, že se v Čechách odehrálo mistrovství světa v rýžování zlata. Podle těchto nadšenců, kteří už mají ke zlaté horečce o něco blíž, se zlato válí prakticky v každé řece či potoku. Prý ho u nás čeká na objevení a vytěžení odhadem tak za pět set miliard korun. A to je sakra nějaký balík, který je dráždí stejně tak, jako býka červený šátek.

Shlédla i mnoho videí od zlatokopecských nadšenců, kteří se chtěli pochlubit svými úlovky na internetu. Mezi nimi objevila skupinku, na kterou narazila před pár dny. Z krátkého příspěvku se dověděla jejich jména. Dlouhovlasá blondýna je Laura a kluci Petr a Pavel. Udělalo jí to radost. Kdyby chtěla, mohla by je hned i kontaktovat.

Nakonec narazila na příspěvky strýčka Mariho. Musela si zaklepat na čelo, že ji to hned nenapadlo. Její pravý a nefalšovaný

strýc jí mohl být nápomocný. Jmenoval se Marian, ale ona mu říkala Mari. Naposledy ho viděla před nějakými deseti lety. Byl věhlasným expertem na drahé kameny a vzácné kovy, profesorem geologie, uznávaným po celém světě. Jako malé holce jí taky vyprávěl neuvěřitelné příběhy, které zažil jako vyhledávaný znalec diamantů a později i mořeplavec. Strýček Mari byl dobrodruhem každým coulem. Na stará kolena si koupil loď a se svou mladou ženou brázdil sedm let moře a oceány.

Najednou se měla i o koho opřít. To bylo velice důležité. Další skutečná veliká devíza. Sama se tímto způsobem hecovala, přesně podle dědova receptu. Uváděla svůj mozek do činnosti. Ze všeho nejdříve musela přesvědčit sebe sama, že nejen téma, ale i lidé, se kterými se hodlá sejít, aby mohla čerpat a upravovat potřebné materiály, jsou ideální pro vznik parádního filmu.

Chtěla se podívat, jestli má na Mariho telefonní číslo, jenže ve chvíli, kdy na pracovním stole zapátrala očima po mobilu, ten najednou zazvonil. Eva se po něm natáhla. Displej prozradil, že volá Adam. Nepotěšilo ji to, protože s ním nechtěla mluvit. Ještě mu neměla co říct. Neměla náladu poslouchat výčitky nebo omluvy, až příliš by ji to teď rozptylovalo. Telefon však vyzváněl dotěrně a vytrvale, takže sice nerada, ale nakonec jej přece jen zvedla.

„Jestli se chceš omlouvat, nebo mi něco vyčítat, tak na to teď vážně nemám čas ani náladu,“ zaskočila ho dřív, než stihnul něco říct. Snad proto se z druhé strany ozvala jenom váhavá, nesmělá otázka.

„Pustíš mě dovnitř?“

Adamův hlas zněl až nepřirozeně rozpačitě. Eva se nechtěla nechat obelhat. Zнала ho. Dovedl být milý i hnusný, hrát na city,

uměl měnit barvy stejně jako chameleon. Vstala od stolu a opatrně, jako myška, prošla kolem zdi s dlouhými policemi posázenými fotografiemi a suvenýry z cest až k oknu, aby nenápadně nahlédla do šera ulice. Adama zmerčila hned. Stál u svého auta na parkovišti, v triku a krátkých kalhotách, a díval se směrem k jejímu oknu. Bydlela ve druhém patře. Nemohl ji zahlédnout, koukala na něj jenom koutkem oka a hlavně byla v šeru.

„Co potřebuješ?“ zeptala se úsečně. Viděla, jak drží mobil u ucha a snaží se ovládat.

„Celé je to nedorozumění,“ řekl omluvně. „Nevím, co mě to popadlo, že jsem včera ujel a nechal tě tam samotnou. Stydím se.“

Eva v tu chvíli ukončila hovor. Zjevně to nečekal, protože oknem viděla, jak ještě chvíli něco do telefonu vysvětluje a pak, když zjistil, že mluví do prázdna, jen našťvaně mávl rukou a cosi do telefonu křikl.

„Snad jenom dobře, že jsem to neslyšela,“ pomyslela si. Chtěla se hned vrátit k práci, ale nedalo jí to. Sledovala ho, jak zůstal stát u svého auta. Nenastoupil do něj. Svým zrakem neustále hypnotizoval Evino okno ve druhém patře bytovky.

Eva se snažila nepřipouštět si jeho blízkou přítomnost, musela pokračovat v psaní synopse. Jenomže to nešlo.

Žralo ji svědomí, její myšlenky byly tak rozptýlené a byla tak nesoustředěná, že by v tu chvíli psaní stejně nemělo žádný smysl. Každých pět minut tedy opatrně vyhlížela z okna k nedalekému parkovišti a kontrolovala, jestli ho to ještě neomrzelo. Když už to vypadalo, že nikdy neodjede, že tam zůstane trčet do rána, našťvala se. Byl mistrem citového vydírání.

„Tak vypadni už, mám vážně práci!“ křikla z okna. Nebylo to zrovna vybíravé, ale na Adama to fungovalo.

„Miluji tě! Já se polepším! Tak snadno se nevzdám!“ pípla Evě jeho esemeska ještě dříve, než stačila zavřít okno. Pak nasedl do auta a odjel. Teprve pak se kupodivu trochu srovnala a vrátila k monitoru.

Když se po chvíli ozval opět telefon, neměla chuť se na něj ani podívat. Nakonec jí to nedalo. Nebyl to Adam, ale máma. Tenhle hovor musela vzít. Nemluvila s ní už několik dní a nechtěla se teď mamky dotknout tím, že jí to nevezme. Jejich vzájemný vztah se po Evině odchodu z domu do garsoniéry zcela urovnal. Nedovedla s rodiči žít pod jednou střechou, ale již po několika týdnech si uvědomila, jak moc je má ráda. Nepotřebovala s mamkou mluvit každý den, ale v tu chvíli to uvítala. Přestože předem věděla, na co se jí bude ptát a kam bude debata směřovat, přišlo jí to v tu chvíli vysvobozující. Z rozchodu s Adamem neměla trauma, ani tím nijak netrpěla, jenom si o tom potřebovala popovídat s někým blízkým. Svěřit se a oplátkou za to slyšet slova útěchy a porozumění. Zprvu nevěděla, jak jí to má říct, protože si vlastně definitivním rozchodem ani nebyla jistá. Ale matky vše tak nějak vycítí...

„Evo, stalo se něco? Máš divný hlas ...“

Teprve pak se jí Eva svěřila. Popsala jí podrobně, jak a proč k něčemu takovému vlastně došlo. Jak očekávala, mamku to mírně udivilo, ale snažila se dceru pochopit a podpořit. Byla, jako ostatně poslední dobou vždycky, na její straně a Evě tentokrát ani nevadily všechny ty rodičovské rady do života.

Mimoděk se dozvěděla, že i její rodiče měli období, kdy byli chvíli od sebe, jenže to s ní už byla máma těhotná, a tak se vše

vyřešilo jaksi samo. Ale kdyby těhotná nebyla, těžko říct, jak by to skončilo.

Člověk je tvor nepoučitelný, a dokud si věci nevyzkouší na vlastní kůži, jen těžko dá na dobrou radu.

„Myslíš, že se nevrátí?“ neodpustila si matka jízlivou otázku. Jako by chtěla druhým dechem říct: „Co by to bylo za chlapa, kdyby se alespoň nepokusil?“

„Ještě před chvílí stál u auta na parkovišti a zíral mi do okna,“ řekla Eva.

Jako kdyby jí tím rovnou odpověděla.

„Tak vidíš,“ ozvala se máma spokojeně.

„Poslala jsem ho ke všem čertům!“ ohradila se Eva. „Konečně se teď budu moct pustit do svého absolventáku! Potřebuju klid, mami.“

„Ten ti pokoj nedá, jak ho znám!“ konstatovala zarputile matka, jako kdyby si to nakonec sama přála.

„Doufám, že dá.“

„Nebyla bych si tím tak jistá! Zamilovaný, zhrzený chlap udělá věci, jaké nedovedeš vymyslet! Jeho láska k tobě je neutuchající!“

Eva podvědomě vykoukla z okna, jestli se Adam nevrátil. Nebyl tam. Bylo tam čisto.

„Nechceš se stavit na večeri? Táta by měl radost ...“ zkusila to máma.

„Mám vážně moc práce. Musím s tím scénářem trochu pohnout a večer mám trénink! Na nic jiného nemám čas! A nakonec ani náladu!“

„Škoda... opatruj se... mám tě ráda.“

„Vím, neboj. To zvládnou,“ snažila se mamku uklidnit.

„A co zítra?“ zkusila ještě. „Zítra by bylo dědovi osmdesát. Tak na něj vypijeme skleničku...“

Doufala, že argument zabere. Evě podvědomě utkvěl pohled na dědově fotografii. Chvilku přemýšlela, než nakonec souhlasila. Kdyby tam byl děda, určitě by s ním probrala chystaný film a on by ji dal pár dobrých rad.

„Tak dobře. Přijedu. Děkuji. Ale v sedm budu muset zase na trénink!“

„No sláva! Jen prosím neříkej před tátou, že jdeš zase trénovat. A pro jistotu nemluv ani o Adamovi. Raději si něco vymysli. Ty to zvládneš...“

Poté, co ji máma tak roztomile navedla k drobné lži, hovor ukončily. Evu poslední poznámkou nepatrně namíchla, ale nenechala se rozladit.

Ještě jednou přistoupila k oknu, aby se přesvědčila, že tam Adam není. Až pak mohla v klidu znova usednout ke svému pracovnímu stolu a věnovat se obrázkům na monitoru.

A právě v tu chvíli si něčeho všimla. Snad proto, že měla na chvíli rozptýlení a soustředila na něco jiného. Jako když má člověk v obrazu hledat ještě další schovaný prvek, tak i ona si najednou všimla na zastaveném záběru, za trojicí mladých zlatokopů, siluety chatrče, ukryté pod převislým skaliskem. Doposud si jí nevšimla. Jako kdyby chatrč zpod té skály vyrůstala. Působila jako stará opuštěná ruina. Jako přízrak.

Eva se snažila ten přízrak zvětšit a přiblížit, moc to však nešlo. Něco na té chatrči ji znervózňovalo, ale zároveň přitahovalo.

Vyvolávala v ní nejasné napětí a vnitřní neklid, jen nevěděla proč. Rozhodla se, že tam zajede a porozhlédne se tam.

Probudil ji budík nastavený v telefonu, aby neprošvihla trénink. Musela se rychle sbalit a pospíšet si.

Pokaždé když vstoupila do tělocvičny, musela se ovládnout, aby se jí nezvedl žaludek.

Potřebovala se předem připravit na nepříjemný pronikavý zápach upocených těl, smíchaný se zažranou, letitou zatuchlinou, jíž byla zamořená šatna a vlastně i celá hala. V paměti se jí znovu vynořila trapná událost ze dne, kdy do tělocvičny vstoupila poprvé. Tak nesnesitelný odér nečekala a po chvíli se jí udělalo špatně. Zvedl se jí žaludek a pozvracela trenéra, se kterým si přišla domluvit působení v týmu. Když teď vešla do haly a trenér si Evy všiml, zaměřil na ni svou pozornost.

„Čemu můžeme děkovat?“ vyzvídal uštěpačně a dal si záležet na ironickém tónu. V teplákách stál u provazů ringu, odkud dával pokyny a rady dvěma upoceným drobným dívkám, jež se snažily být stejně dobré, jako Eva.

„Pročpak, šéfe?“ zeptala se podiveně, i když moc dobře věděla, proč trenér zvolil tak jízlivý tón a co se mu nelíbí. Vynechala hned dva tréninky po sobě a nedala mu to předem vědět. To by se nepochybně dotklo každého.

„No já nevím, jestli vděčíme tomu nahoře? Nebo...? Jak to, že nás potkalo takové štěstí, že ses na nás taky přišla podívat?“

„Přeháníš!“ ohradila se. „Mám taky školu a musím dělat na filmu a tak...“

„Co a tak...?“ reagoval trenér již trochu podrážděně. „Máš na mysli toho svého Adama? Mohlas alespoň poslat esemesku, že nepřiđeš a že svůj čas věnuješ jemu. Nemusel jsem tady na tebe čekat jako na smilování.“

Z trenérova hlasu bylo zřejmé, že mu Evino nezodpovědné jednání posledních dnů hnulo žlučí.

„Co s Adamem? Ty snad něco víš?“ zeptala se překvapeně, protože neměla nejmenší tušení, kdo by trenéra mohl tak rychle o všem informovat. Věděla, že nikdy k Adamovi neměl pozitivní vztah.

„No co?“ podivil se trenér. „Řekl jsem snad něco špatně?“

„Ne. Jenom... s Adamem je konec!“ pronesla jakoby bez emocí, ale neznělo to moc jistě. Všimla si, jak zpozorněl. Naklonil se k ní přes provazy. Chtěl tu nečekanou a jeho uchu lahodící novinu lépe slyšet. Viditelně ho ta nečekaná zpráva potěšila. Obě dívky v ringu přestaly boxovat. Eva své přiznání podruhé nezopakovala, jenom se na trenéra rozpačitě podívala a přikývla.

„Tak to ti, děvče, chválím!“ usmál se na ni spiklenecky. Vrátila se mu dobrou náladou. Podíval se na ni tak trochu provokativně: „Taky už bylo načase. Teď totiž musíme pěkně zamakat! Jde o hodně. Čeká na tebe Evropa. Měla by sis to konečně vtlouct do té své roztomilé hlavičky. Zápas s Belgičankou bude hodně nepříjemný, ale ty ji odrovnáš. A blíží se mílovými kroky!“

Podlezl provazy a seskočil k ní. Pokynul dívkám v ringu, ať se jdou převléct, ale nevyprovodil je pohledem, protože se zkoumavě díval na Evu, jako kdyby stále nemohl uvěřit tomu, co slyšel. Že to s rozchodem myslela doopravdy. Ještě jednou se jí chtěl podívat do

očí pěkně zblízka svým přívětivým pohledem psychologa. Eva ten pronikavý pohled dobře znala, proto vykouzčila typický kouzelně neodolatelný úsměv, kterým dovedla odzbrojit každého, a trenér musel rezignovat.

„Jsou to ještě dva měsíce! To zvládnou,“ ujistila ho.

Chtěl jí věřit. Jak ohledně Adama, tak i ohledně její sebedůvěry. Ne že by proti tomu klukovi něco měl. Jejich rozchodem byl potěšen z čistě pragmatických důvodů. Eva bude mít víc času na trénování.

Rozhodl se tu záležitost více nerozebírat. Místo dalších komentářů se jenom chytil za hlavu a komicky s ní třásl a zakroutil, jako kdyby říkal: „Panebože děvče, co mi to děláš!“

Nakonec už jenom povzbudivě zavelel: „Dobrá, hoď se do trenek a jdeme na to!“

Trenér Baťa byl od pohledu přísný chlápek. Drsnák, dalo by se říct, sice v letech, ale pořád ve slušné formě. Mužná tvář se širokou vysunutou bradou a zlomeným, placatým nosem u boxerů tak typickým. Uměl bezvadně křičet tím svým chraplákem a taky se dovedl pěkně vztekat. Bylo to potřebné, jinak by k poctivému tréninku nikoho nepřinutil, ale především to byl férový a slušný člověk. Mimo trénink a tělocvičnu se ale změnil a nikdy toho moc nenamluvil. Flegmatik. Ozval se, jenom když musel, ale zato pak dovedl uhodit hřebík na hlavičku.

Evu si oblíbil hned napoprvé, i přes jejich nepovedené seznámení. Viděl v ní přirozený talent. Nebojácnou, cílevědomou a odhodlanou dívku, která má šanci to někam dotáhnout. To, že se stala ve světě MMA nepřehlédnutelnou hvězdou, jenom korunovalo

jeho dobrý odhad a taky proslulé trenérské schopnosti. Baťa to se svými svěřenci jednoduše uměl. Dovedl je vést, správně dávkovat tréninky, zdokonalovat techniku i správně motivovat. Koneckonců, jeho rukama již prošlo několik národních šampiónů. V případě Evy dokonce upřímně věřil v malý zázrak, že to dotáhne na mistryni Evropy. A za optimálních podmínek a konstelace hvězd by z ní mohla jednou být dokonce i světová šampiónka. To proto na ni byl při tréninku snad až moc přísný, ještě víc než na ostatní holky. Zvyšoval své nároky, nejraději by byl, kdyby Eva trénovala sedm dnů v týdnu a k tomu ještě dvoufázově, což nebylo reálné. Možná, kdyby byla stoprocentní profesionálkou a vše ostatní by byla ochotna pověsit na hřebík, ale to zatím v plánu neměla. Eva chtěla v první řadě dokončit školu. Nedovedla si představit, že by se vzdala filmařiny. Milovala ji a chtěla se jí v životě věnovat. Zápasení v oktagonu brala spíš jenom jako koníčka. Jako drogu, adrenalin, bez kterého by strádala, ale dokázala žít. Taky si uvědomovala, že je to záležitost krátkodobá a dočasná. Nedá se bojovat a držet krok s mladou konkurencí do čtyřicítky.

IV.

Přestože byla Eva po tréninku k smrti vyčerpaná, nedokázala usnout. Celou noc se převalovala ze strany na stranu, snažila se spát, ale nemohla. Stála za tím její vrozená nedočkavost, hlavou se jí honila spousta otázek a šířila ji zvědavost. Toužila být na místě, vidět na vlastní oči tu polorozpadlou chatrč u potoka, které si hned nevšimla, vstoupit do ní a pořádně ji prozkoumat. Ve svých představách ji už viděla jako základnu, ve které bude moct přespat, ukrýt se před bouřkou, složit všechny ty věci, které k natáčení bude potřebovat.

Proto druhý den vyrazila hned brzo ráno. Sbalila ruksáček s fotoaparátem, stativ a nasedla do svého milovaného elektromobilu. Daroval jí ho před několika měsíci k osmnáctinám dědeček, těsně před svým náhlým a smutným úmrtím. Snad právě kvůli svému dědečkovi měla k Matyldě, jak auto pojmenovala, zcela výjimečný vztah. Odjela na místo, kde jenom před nedávnem opustila Adamovo auto. Nebylo to nijak daleko, takže za necelou hodinu už parkovala svou elektrickou Matyldu na zeleném palouku uprostřed borovic. Od klikatící se silnice zaparkovaný vůz nebyl vidět.

Eva byla kromě nadšené filmařky a bojovnice v oktagonu taky přesvědčenou ekoložkou. Když získala řidičský průkaz, zcela přirozeně zatoužila po autě na elektřinu. A její děda ji v tom podporoval. Byl to osvícený muž, o tom neměla pochyb. I on byl mnohem spokojenější a těšilo ho, že milovaná vnučka může jezdit bez toho, aby znečišťovala životní prostředí. I když jízda v elektromobilu byla čistá a až nepřirozeně tichá, měla i pár nedostatků a mínusů spočívajících především v nedostatečné síti dobíjecích stanic vzhledem k docela krátkému dojezdu auta. Její Matylda nebyla schopna na jedno nabití ujet více než nějakých tři sta kilometrů, což znamenalo, že každou jen trochu delší trasu musela pečlivě naplánovat tak, aby autu dovedla včas doplnit do žil energie a dostala se do cíle. Jistěže mohla zastavit u kdejakého domku a nabít auto pomocí proudu z obyčejné domácí zásuvky, ale to by bylo příliš zdlouhavé a nepřijemné.

Bylo něco před polednem, když Eva zaparkovala na mýtině mezi borovicemi a seběhla svažující se loukou k potoku, ke stromům kopírujícím koryto. Vydala se po proudu k místu, na kterém narazila na partu mladých zlatokopů.

Od té doby, kdy tam byla poprvé, nespadla ještě z oblaků ani kapka a v horkém červnovém počasí to bylo na hladině na první pohled znát. Vody bylo tak málo, že se potok dal brodit bez toho, aby si svlékala kraťasy. Na nohou měla sandály, takže žádný problém. V nich přešla těch několik desítek metrů k ostré zatáčce a skalním převisům, pod kterými byla chatrč ukrytá. Teprve v místě, odkud minule nic netušící trojici pozorovala, soustředila svou pozornost ke stínům skalní stěny a přesvědčila se, že kdyby

nevěděla, co má hledat a kam se dívat, nebyla by si ničeho všimla ani tentokrát. Tak dobře byla chatka maskovaná příšeřím pod skálou, z níž vyrůstala. V jednu chvíli se jí zdálo, že uslyšela praskání suchého chvojí. Podezřelé zvuky ji na okamžik upoutaly. Rozhlédla se kolem dokola, jestli někoho neuvidí, a teprve když se ujistila, že je u potoka skutečně sama, vykročila ke zchátralé dřevěné boudě. Trámy a latě, ze kterých byla smontována, byly už na mnoha místech ztrouchnivělé. Původně tmavě zelená barva, jaká se kdysi používala hlavně v armádě, byla oprýskaná a modřínové fošny v těch místech byly matně šedivé, stejně jako kameny, pod kterými byla chajda namáčknutá. Právě to ji dělalo na první pohled téměř neviditelnou. Byla maskovaná lépe než vojenský bunkr. Zadní část chatrče kopírovala skalní stěnu tak dokonale, že za ní prakticky nebyl žádný prostor. Byla ke skále jako přilepená.

Eva přistoupila k dřevěným schůdkům, které byly součástí chatrče. Podlaha byla nejméně metr nad úroveň břehu, zjevně pro případ, kdyby se potok rozvodnil. Schody již taky zasáhl zub času a musela na ně našlapovat opatrně. Nepříjemně vrzaly při každém, i sebeopatrnějším kroku. Pomalu vystoupila na úzkou verandu s nízkým zábradlím vytvořeným dlouhou větví přitlučenou na dva dřevěné kůly v dezolátním stavu a přešla ke dveřím. U nich se zastavila. Opět se nervózně rozhlédla. Měla podivné podezření, že ji už nějakou dobu někdo sleduje. A kromě toho nepříjemného pocitu měla i obavu z nezákonného vniknutí do objektu, který patří někomu cizímu. Takové dobrodružství snad ještě nikdy předtím nezažila. Pohledem pozorně prozkoumala nedaleké okolí a když nikoho neviděla, nakonec nabrala odvalu a opatrně vzala za dřevěné madlo. Otevřela